

Arrest

nr. 206 517 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 januari 2016.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger van Pashtoun-afkomst en bent u soennitisch moslim. U bent geboren in 1993 in het dorp Dehmazang in het district Qarghay'i van de Afghaanse provincie Laghman. U woonde heel uw leven in dit district.

U woonde samen in uw dorp met uw ouders, drie broers en een zus. U heeft ook nog een oom die in hetzelfde huis woont. U ging in uw eigen district naar school tot het 4e jaar middelbaar en werkte vervolgens als kleermaker. Uw vader was op verschillende locaties werkzaam als agent van de grenspolitie en ging ten slotte in Jalalabad, in de provincie Nangarhar werken.

Verschillende maanden voor uw vertrek vertelde uw vader aan uw moeder dat zij u en uw broers niet teveel moest buiten laten. Personen van de taliban hadden hem opgebeld en hem geïnformeerd over het feit dat zij op de hoogte waren van zijn werk bij de grenspolitie. Enige tijd later kreeg ook u telefoon van onbekenden, die u ertoe probeerden te overhalen de verblijfplaats van uw vader bekend te maken en die eisten dat u en uw vader de taliban zouden bijstaan.

Ook de imam van uw moskee zei u dat geweten was dat uw vader voor de Afghaanse overheid werkte en dat hij beter met de taliban kon samenwerken.

Ongeveer twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan was u thuis toen uw broer H. ontvoerd werd. Buren hadden gezien hoe hij over een heuvelrug aan het wandelen was toen hij door gewapende mannen in een wagen werd getrokken.

U dook onder bij burens en vertrok op 20 oktober 2015 (28 mizan 1394) uit Afghanistan. Een smokkelaar nam u mee naar Kampani in de provincie Kabul, vervolgens naar de Afghaanse stad Kandahar en de grensovergang met Pakistan in Spin Boldak. U reisde vervolgens via het Pakistaanse Quetta en daarna via Iran en Turkije verder naar Europa. Na een reis door Europa kwam u op 11 december 2015 in België aan en vroeg u op 5 januari 2016 asiel aan.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen, legde u de volgende documenten neer: twee enveloppes waarmee uw documenten uit Afghanistan werden opgestuurd, uw taskara, een verklaring van uw dorpsouderen over de ontvoering van uw broer, een bewijs van de tewerkstelling van uw vader (allen originelen), een kopie van de werkbadge van uw vader, een origineel certificaat van het werk van uw vader, een origineel scholingsbewijs en verschillende foto's van uw vader, van u en uw vader en van jullie samen met uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 1, p2; CGVS 2, p2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan tot het najaar van 2015. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden

hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u slechts zeer beperkte verklaringen aflegde betreffende uw district en de gebeurtenissen die er de laatste jaren en betreffende de leden van de taliban in uw district. Ook moet worden opgemerkt dat uw persoonlijk profiel niet lijkt te stroken met uw beweringen als zou u een eenvoudig kleermaker zijn en steeds in uw district hebben gewoond.

Zo wist u wel te vertellen wie het districtshoofd van het Qarghay'i-district is maar kan geen verdere informatie over hem geven. Dit geldt ook voor de gouverneur van de provincie Laghman. Zo was u niet bekend met de etnische afkomst van de gouverneur of van zijn voorganger (CGVS 1, p10, 11, 12). Ook weet u niet wanneer de laatste verkiezingen in uw land plaatsvonden (CGVS 1, p11). Dergelijke beperkte verklaringen betreffende de plaatselijke politieke situatie zijn opvallend en doen afbreuk aan uw beweerde recente herkomst uit het district Qarghay'i in de Laghman-provincie.

Gevraagd naar recente veiligheidsincidenten in uw district, verwijst u aanvankelijk naar een aanslag op het hoofd van de afdeling misdaadbestrijding, genaamd Karibullah. U verklaarde echter dat deze aanslag in 2010 zou hebben plaatsgevonden, vele jaren voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p11). Ook verwees u in uw twee gehoren op het CGVS herhaaldelijk naar een aanval op het nationale leger nabij een heiligdom genaamd het Bibi Sahib-schrijn (Zariaat). U verklaarde echter niet te weten in welk seizoen deze aanval plaatsvond (CGVS 1, p11, 12; CGVS 2, p4, 5). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat er bij dit schrijn een negental soldaten om het leven kwamen. U verklaarde ook verder geen weet te hebben van aanvallen op religieuze plaatsen (CGVS 2, p4, 5). Dergelijke opmerkingen zijn zeer vreemd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat er in uw district in 2011 weliswaar negen soldaten om het leven kwamen bij een zelfmoordaanslag in een militaire basis, maar blijkt eveneens dat er in oktober 2014 een mijn geplaatst werd in een moskee in het district Qarghay'i. Bij deze aanslag zouden bovendien een islamitische geleerde en een bezoeker zijn omgekomen. U was echter niet bekend met de naam van de geleerde, Maulawi Rahmat Karim (CGVS 2, p4). Gelet op het controversiële karakter van aanvallen op religieuze plaatsen, ook door de taliban, is het uiterst vreemd dat u zich geen recentere aanvallen op religieuze plaatsen kan herinneren. Meer nog, wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd, vermeldde u opnieuw een incident dat u in 2010 of 2011 situeerde (CGVS 2, p4, 5). Uw herhaaldelijke verwijzingen naar veiligheidsincidenten die zich in de jaren 2010/2011 afspeelden en uw gebrekkige verklaringen betreffende latere veiligheidsincidenten doen ernstig afbreuk aan uw recente verblijf in Qarghay'i-district van de provincie Laghman.

Daarnaast getuigen uw verklaringen van een opvallend beperkte kennis betreffende de taliban in uw regio, hoewel u zelf beweert door de taliban te worden belaagd (CGVS 1, p9, 14, 15). Zo verklaarde u nog nooit te hebben gehoord van de naam Ghairat Abdullah, noch van de naam Amin Jan Kuchai (CGVS 1, p13). Dit is zeer opvallend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt namelijk dat de man genaamd Ghairat Abdullah, alias Maulawi Esmail, de taliban-schaduwgouverneur voor uw district, in de augustus 2015 gearresteerd werd in Jalalabad. Het is uiterst verwonderlijk dat u zijn naam niet kent. Des te verwonderlijker is het dat u tijdens uw tweede gehoor, wanneer aan u nogmaals gevraagd wordt of u de schaduwgouverneur voor uw regio kent, ineens wel melding maakt van Maulawi Esmail en ineens wel zeer gedetailleerde verklaringen kan afleggen over deze arrestatie, die in Jalalabad, Nangarhar plaatsvond (CGVS 2, p5). Ook is het vreemd dat u de naam Amin Jan Kuchai niet kent, dewelke volgens bovenvermelde informatie de schaduwgouverneur was van de gehele provincie Laghman, en in juli 2015 bij een inval in het Achin-district in Nangarhar om het leven kwam (CGVS 1, p13). Ook was uw kennis over lokale talibanleiders beperkt. Zo was u niet bekend met de naam Mullah Akram, een bekend plaatselijk lid van de taliban die eind 2016 in uw regio om het leven kwam en was u evenmin bekend met het talibanlid Salamat Khan, die volgens informatie betrokken was bij verschillende moorden in uw district (CGVS 1, p13).

U wist wel te vertellen dat de personen die u bedreigden verklaarden dat zij "mannen van Inzer Ghul" waren. En verklaarde dat over deze talibanleider gezegd werd dat hij in het dorp Sangre in Alingar woonde. U had echter geen verdere informatie over hem, hetgeen zeer vreemd is aangezien u verklaarde dat deze talibanleider aan de basis lag van uw problemen (CGVS 1, p12, 13).

Indien u werkelijk, zoals u verklaart, uit het district Qarghay'i in de Afghaanse provincie Laghman afkomstig bent, er heel uw leven zou hebben gewoond en inderdaad de taliban zou vrezen, kan redelijkerwijze van u verwacht worden over enige kennis betreffende de taliban in uw regio te beschikken of zich hierover te informeren. Het feit dat u hierover tijdens uw eerste gehoor ernstig in gebreke blijft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in deze regio. Meer nog, uw plots uiterst gedetailleerde verklaringen over de talibanleider uit uw district tijdens het tweede gehoor, gaan sterk in tegen uw onwetendheid in het tweede gehoor en geven uw verklaringen een ernstig ingestudeerde indruk.

Ook verwees u naar de militaire basis Gamberi in uw district. U verklaarde echter niet te weten of hier ooit gevochten werd. Hoewel u verklaarde dat deze basis heel ver van uw regio ligt, moet worden opgemerkt dat deze basis zich volgens satellietbeelden boven de regio Azizkhan bevindt, op nog geen kwartier rijden van uw beweerde regio van herkomst, Dehmazang (CGVS 2, p5). Het is dan ook niet alleen vreemd dat u beweert dat deze plek ver van uw dorp lag. Des te ongeloofwaardiger is dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit dat in 2011 in de militaire basis van Gamberi een aanval plaatsvond waarbij negen soldaten om het leven kwamen. Ook dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst.

Ook uw persoonlijk profiel doet afbreuk aan uw bewering als zou u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in uw dorp Dehmazang in het Qarghay'i-district van de Afghaanse provincie Laghman gewoond hebben (CGVS 1, p3, 6; CGVS 2, p3). Zo beweerde u geen contact te onderhouden met personen uit andere provincies en beweerde u geen goede vrienden te hebben buiten uw eigen provincie (CGVS 2, p3, 13). Uit uw Facebookprofiel dat u zelf opgaf (CGVS 1, p8; <https://www.facebook.com/profile.php?id=100010778073414>) en waarvan kopieën aan uw administratief dossier werden toegevoegd, blijkt echter dat u verschillende contacten onderhoudt met universiteitsstudenten uit Jalalabad, Nangarhar. Dit blijkt evenwel uit uw eigen verklaringen (CGVS 2, p13, 14). Deze elementen doen, gelet op uw verklaringen als zou u heel uw leven in uw dorp gewoond hebben en als zou u weinig mensen in andere provincies kennen, verder afbreuk aan uw verklaringen over uw recente herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot het najaar van 2015 in het district Qarghay'i gelegen in de provincie Laghman, gewoond hebt. Hoewel mogelijk is dat u een band heeft met deze streek en er mogelijk een tijd verbleven hebt, kan het CGVS geen geloof hechten aan uw bewering als zou u er tot het najaar van 2015 hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Qarghay'i, Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan, namelijk de aangehaalde belaging door leden van de taliban en de plaatselijke imam, de ontvoering van uw broer en uw daaropvolgende onderduiken en vlucht uit Afghanistan (CGVS 1, p15, 16, 17; CGVS 2, p6). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U legde weliswaar een taskara neer om uw herkomst te staven, evenals een verklaring van uw dorpsoudsten betreffende de door u ervaren problemen (documenten 3 en 4). Er moeten echter enkele vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van uw taskara (document 3). Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw oude taskara verloren had (DVZ verklaring, rubriek 25). Op uw eerste interview bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw taskara verloren had en dat uw vader deze liet maken op het moment dat u al in België was (aankomst in België 11.12.2015, cfr DVZ verklaring rubriek 31)(CGVS 1, p13). Het document vermeldt echter zelf dan weer de datum 04.04.1393 (25 juni 2014), hetgeen uw beweringen tegensprekt en doet vermoeden dat dit geen officieel document is. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat documenten zoals een taskara in Afghanistan en daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze vlot verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van deze taskara is dan ook uiterst gering en zij kan enkel volstaan om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, hetgeen hier allerm minst het geval bleek. Deze opmerking geldt eveneens voor de door u neergelegde brief ter bevestiging van uw asielrelaas (document 4), dewelke eenvoudig zelf vervaardigd kan worden.

Dit geldt ook voor de (handgeschreven) brief van uw school (document 8) dewelke werd opgesteld op 29.12.1390 (19 maart 2012). Dit laatste document kan dan ook onmogelijk uw verblijf in de provincie Laghman tot 2015 aantonen.

Ook de door u neergelegde enveloppes (documenten 1 en 2) vermelden in handschrift weliswaar het Qarghay'idistrict in de provincie Laghman, maar vermelden eveneens de postcode 2601, dewelke volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, toebehoort aan het centrum van de stad Jalalabad in Nangarhar.

De overige, door u neergelegde documenten, de werkdocumenten van uw vader, zijn werkbade en foto's (documenten 5, 6, 7 en 9-17), kunnen weliswaar aantonen dat uw vader een rol als agent bij de grenspositie vervulde, maar kunnen onmogelijk volstaan om aan te tonen dat u recent in de provincie Laghman verbleef. Evenmin kunnen zij volstaan om de door u verklaarde problemen met de taliban in Afghanistan aan te tonen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing en tracht de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorpe om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en naar het Commissariaat-generaal te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 7 mei 2018 laat verzoeker nog een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgende stukken: een schriftelijke verklaring van de dorpsouderen met vertaling (stukken 1 en 2), een kopie van de taskara van verzoekers vader (stuk 3), kleurenfoto's van verzoeker gemaakt in zijn dorp (stukken 4-8) en een enveloppe (stuk 9) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota voormelde stukken opnieuw neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij recent verbleven hebben in het Afghaanse dorp Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekers kennis van de plaatselijke politieke situatie lacuneus is; (ii) verzoekers kennis over recente veiligheidsincidenten eveneens hiaten bevat en het feit dat hij blijft verwijzen naar incidenten uit 2010/2011 verder afbreuk doet aan zijn recente verblijf in Qarghay'i in de provincie Laghman; (iii) verzoeker een beperkte kennis vertoont over de taliban in zijn regio, hoewel hij beweert door de taliban te zijn belaagd en zijn verklaringen gedurende het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duiden op een ingestudeerd karakter; (iv) verzoekers verklaringen over de militaire basis Gamberi in zijn district beperkt en zelfs foutief zijn; (v) verzoekers persoonlijk profiel als zou hij geen contact onderhouden met personen uit andere provincies en geen goede vrienden hebben buiten zijn eigen provincie ondermijnd wordt door vaststellingen uit zijn Facebookprofiel en (vi) de door verzoeker voorgelegde stukken niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk recent te hebben verbleven in Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn verblijfplaats(en) en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad merkt op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker benadrukt dat hij in detail wist te vertellen over de (aard van de) wegen in en rondom zijn dorp, de instanties die deze wegen hebben aangelegd, de lokale natuurrampen, de karakteristieken van het dorp, de lokale radiozenders en de nabij omliggende dorpen, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Het wordt immers op zich niet betwist dat verzoeker een band heeft met het dorp Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman en er een tijd heeft verbleven - en alzo enige kennis heeft van het dorp en het district -, doch wél dat verzoeker hier recent heeft verbleven, nu zijn kennis over de plaatselijke politieke situatie, de recente veiligheidsincidenten in zijn district, de taliban in zijn district en de militaire basis Gaberi in zijn district dermate lacuneus en zelfs foutief is.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij wel degelijk kon antwoorden op de vraag wie het districtshoofd van Qarghay'i is, evenals wie de gouverneur van de provincie Laghman is. Dat hij verder geen informatie over hen kon geven, betreft een fout van de *'protection officer'* die onvoldoende doortastend te werk is gegaan en ten onrechte geen verdere vragen heeft gesteld om te peilen naar verzoekers kennis over deze figuren. De Raad merkt vooreerst op dat de *'protection officer'* wel degelijk heeft gepeild naar verzoekers kennis over de achtergrond van deze belangrijke politieke figuren. Zo werd aan verzoeker gevraagd zowel aangaande het districtshoofd van Qarghay'i als over de gouverneur van Laghman: *"Kan u iets meer over hem vertellen"*, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 8, CGVS I, p. 10-11). Voorts heeft de *'protection officer'* doorgevraagd of verzoeker iets weet over de etnische achtergrond van de gouverneur van Laghman, waarop hij opnieuw het antwoord moet schuldig blijven (administratief dossier, stuk 8, CGVS I, p. 12). Dat de *'protection officer'* niet zou hebben doorgevraagd, kan dan ook niet gevolgd worden. Bovendien komt het niet aan de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties toe de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoeker vervolgt dat het feit dat hij gedurende het tweede gehoor wel kon zeggen wie de schaduwgouverneur was van zijn district er niet op wijst dat zijn kennis ingestudeerd is, doch wel dat hij niet vertrouwd is met zijn echte naam Ghairat Abdullah - waarnaar werd gevraagd tijdens het eerste gehoor -, maar wel met zijn pseudoniem Maulawi Esmail. De Raad merkt op dat verzoeker gedurende het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerst gevraagd werd om de namen van de talibanleiders in zijn district te benoemen, waarop hij eerder ontwijkend antwoordt dat ze hem een waarschuwing gaven, zeggende dat ze *"de mannen van Inzer Gul"* zijn (administratief dossier, stuk 8, p. 12). Hoewel vervolgens inderdaad de naam Ghairat Abdullah wordt voorgelegd aan verzoeker, kan de argumentatie in het verzoekschrift zijn gebrekkige kennis over de taliban-schaduwgouverneur van zijn district niet verschonen. Te meer nu hij verklaart door de taliban te worden belaagd (administratief dossier, stuk 8, p. 9, 14-15).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers kennis over de lokale talibanleiders eveneens beperkt is, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn recent verblijf in Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman. Verzoeker voert evenwel geen enkel concreet verweer tegen deze vaststelling, zodat zij overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker er ten onrechte van uitging dat hij zou worden afgerekend op mogelijke onjuistheden in zijn antwoorden en deze bijgevolg soms ontwijkend overkwamen en dat de 'protection officer' verzoeker meteen op het grote belang diende te wijzen van de kennisvragen en de mogelijke negatieve gevolgen bij een gebrekkig antwoord, kan geen ander licht werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst blijkt dat verzoeker er reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken op werd gewezen om steeds de waarheid te vertellen (voorafgaand advies, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, stuk 20). Ook bij aanvang van zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker er uitdrukkelijk op gewezen om zoveel mogelijk informatie te geven, de waarheid te vertellen en op de mogelijke gevolgen van leugenachtige verklaringen. Zo staat er te lezen: *"Ik zal u veel vragen stellen, over waar u vandaan komt, uw werk, uw problemen, enzovoort, maar u krijgt alleszins ook de kans om uw verhaal te doen. Het enige dat ik bij dit gehoor van u verwacht is dat u mij zoveel mogelijk informatie geeft en dat u de waarheid vertelt. Voor de beoordeling van uw asielaanvraag is het van uitermate groot belang dat u een goed zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en eventuele eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België.*

De reden dat ik dit laatste zeg is de volgende: het CGVS vindt ook dat Afghanen die al veel langer geleden Afghanistan verlaten hebben, in sommige gevallen ook bescherming verdienen, omdat voor die mensen het leven buiten Afghanistan ook te moeilijk was. Jammer genoeg is het toch ook gebeurd dat Afghanen niet de waarheid spreken tegenover de asieldiensten over wanneer ze Afghanistan werkelijk verlaten hebben en doen alsof ze recent uit Afghanistan zijn vertrokken. Als het CGVS vaststelt dat een asielzoeker niet de waarheid spreekt, bestaat het risico van een negatieve beslissing. Het is beter om de waarheid te spreken over uw problemen maar ook over wanneer u Afghanistan verlaten heeft." (administratief dossier, stuk 8, p. 2). Ook in het tweede gehoor wordt verzoeker hier opnieuw op gewezen (administratief dossier, stuk 5, p. 2).

Waar verzoeker er meermaals op wijst dat hij wel degelijk gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn dorp en zijn district en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiterst selectief te werk is gegaan door deze elementen dood te zwijgen en enkel argumenten in het nadeel van verzoeker op te nemen, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Verder laat verzoeker in zijn verzoekschrift na *in concreto* uiteen te zetten waarom hij een risico zou lopen om te worden opgemerkt. Dat *"een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht [zal] trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf"* is een hypothetische bewering die verder niet ondersteund wordt door concrete elementen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, alsook met het specifiek profiel van verzoeker, laat hij na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met deze elementen.

Ook de thans door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn recente verblijfplaats(en) en omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Met betrekking tot de verklaring van de dorpsoudsten (stuk 1, rechtsplegingsdossier stukken 7 en 9) dient opgemerkt dat deze, daargelaten de vaststelling dat ze duidelijk ten behoeve van verzoeker werd opgesteld, hieruit enkel verzoekers herkomst uit het dorp Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman kan blijken, doch geenszins zijn verblijf aldaar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Te meer nu nergens in (de vertaling van) het document een datum wordt vermeld en het dus onmogelijk is om vast te stellen wanneer de verklaring werd opgesteld.

De privéfoto's (stukken 4-8, rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9) bieden alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de aanwezigheid van verzoeker in Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. De enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post krijgt uit Laghman, Afghanistan. Overigens wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De kopie van de taskara van verzoekers vader (stuk 3) is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en geacht als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. De gebrekkige kennis van verzoeker over zijn beweerde regio van herkomst in samenhang met de foutieve en onjuiste antwoorden op de vele kennisvragen die aan verzoeker gesteld werden verhinderen nog verder geloof te hechten aan zijn beweerde verblijf in Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn verblijfplaats in Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman ernstige hiaten, tegenstrijdigheden en zelfs fouten vertonen, zodat zij als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

2.3.2.5. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij tot het najaar van 2015 in het district Qarghay'i in de provincie Laghman hebben verbleven, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers relaas dat er onlosmakelijk mee is verbonden. Hierdoor kan aldus geen geloof worden gehecht aan de feiten die er zich volgens verzoekers verklaringen zouden hebben voorgedaan, met name de belaging door de taliban en de plaatselijke imam, de ontvoering van verzoekers broer en verzoekers onderduiken en vlucht uit Afghanistan.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingsdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij in Dehmazang, district Qarghay'i in de provincie Laghman heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De verzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER